

Tot, máš, milá, zlatý dukát
za ten jeden nocleh tvůj,
abysi si nemyslela,
že sem byl podvodník tvůj.

A já nechcu žádný dukát,
ani žádné peníze,
edem teba, můj synečku,
edem teba za muže.

To se může, moja milá,
to se může ešte stat,
dyž mňa budú v Kroměříži,
v černých šatech oblékat.

Černé gatě, černý kabát
a košulu komisní,
a šablenku ocelovou,
to budu mět ženu svú.

155.

Od Dačic.

Krokem.

Už já ví-ce v Sero-vicích na procházku nepu-du, mi-lo-val sem

jednu pannu, mi-lo-val sem jednu pannu, víc mi-lo-vat ne-bu-du.

1.

Juž já více v Serovicích
na procházku nepudu,
[: miloval sem jednu pannu, :]
víc milovat nebudu.

Vykoukala z okynečka,
jako z jara z růže květ,
[: plakala a naříkala, :]
že sem já jí zkazil svět.

Dyž sem zkazil, ať sem zkazil,
co jest komu do toho,
[: a já musím počet vydat :]
Pánu Bohu ze všeho.

2.

V Serovicích u muziky,
tam stávaly dvě panny,
[: a já jim dal pozdravení, :]
ony neděkovaly.

Já vzal jednu za ručičku
a tou druhou za obě,
[: podívej se, moje milá :]
pod', podívej se na mne.

Já se na tě nepodívám,
já se na tebe hněvám,
[: připravil's mně o věneček :]
já ho u tebe hledám.

Jest-li ty ho u mně najdeš
a to u mně samého,
[: koupím já ti na peřinku :]
sametu zeleného.